

faðir!“ Hann liggur lungu á knæ, og hvør annar kann hjálpa honum nú? Hann biður, so tað sviður í hjartanum, tekur seg í at biðja um at fáa hana, sum hann hevur gjørt áður, tekur orðini aftur, nei, nú má Gud ráða, um alt er forkomíð.

„Lat tað góða vinna á tí ónda,“ eru seinastu orðini, áðrenn hann letur eyguni uppafur. Hann kennir ein lætta. Jann rennur honum til hugs, hann má fara at ringja til Jann.

Skivna i sandin

Súni hyggur at honum. Tvær gentur eru komnar inn, kunnu ikki vera meira enn 13-14 ára gamlar. Tær standa við bommhíllina, tætt við kassan. Tær eygleiða hann, teska saman og fnisa. Súni sæt, hvussu hann nýtur tað.

‘Tak teg saman Tróndur!’ hugsar hann.

Tróndur ger seg upp, smilst og filmar til teirra, meðan Súni má trýsta tvær slíputar pylsur niður í tvey fronsk hotdog-breyð til eina konu, ið stendur ótolin og bíðar.

„Vit mangla pylsubreyði!“ Súni sær, at Tróndur ikki letur við seg koma. Hann sær eisini út til at hava mist áhugan fyri gentunum, stendur og fonglast við l-poddin hjá sær. Gud forbjóði, at hann ger nakað til nyttu!

„Pumpa nr. 3!“ sigur ein maður og blakar ein pengaseðil á diskín.

„Vit mangla pylsubreyði!“ Súni gevst ikki so.

„Karma police arrest this man,“ syngur Tróndur og hyggur spyrjandi upp á Súna. „Og?“

„Far eftir einum kassa í goymsluni!“

Tróndur fer dovísliga. Hann leggur leiðina framvið bommhíllini, syngur fyri gentunum og fær tær at fnisa enn meira.

„Eg gav tær 500!“

Súni hyggur upp á mannin frammanfyri sær.

„Tú hevur givið mær 100 aftur, tað skal vera 400!“

„400?“

„Ja, eg koyrði í fyrri 100 og gav tær 500!“

Maðurin er í skipstreygju og úlpu og einum keppi við oyra-klaffum. Hann manglar tvær tenn í undirmunnum, og hvørja ferð hann tosar, kemur tungan út í gloppið. Súni sneikir við.

„Gev mær pengarnar!“ skrálar hann knappliga og leggur seg fram á diskinn og roynir at fáa aðra hondina niður í kassatólið.

„Slappa av!“ sigur Súni og rættir honum tríggjar 100 krónu-seðlar afturat.

„Hvat er tað eisini fyrri ein kraftidiotur, sum koyrir fyrri 100 krónur í tangann?“ Tróndur gongur undan Súna niðan brekkuna, nú er meiri ferð komin á hann.

„Bangin?“ spyr hann argandi og vendir sær hálvavegna, tá ið hann prátar afturum seg.

Súni sær inn á vangan á honum. Hann svarar ikki, er turrur í muninum. Kenslan er har aftur, Kenslan, ið hann ikki veit, hvat hann skal gera við. Hann kennir seg eins fjáktan og genturnar handan bommhillina.

„Tosa, tosa nú við hann!“ Og so onkursvegna megnar hann at slökkja sína innaru pubertetsgentu. Hann økir ferðina og gongur aftur undir liðini á vinmanninum. Teir tosa, sum teir plaga, um hvar teir skula fara í byn í kvøld.

Súna rennur til hugs, hvussu hann í summum ivaðist, um hann skuldi fara í studentaskúla, men nú er hann væl nøgdur um avgerðina. Hann hevur fingið nógv nýggj vinfólk, ikki minst Trónd, sum eisini hevur skaffað honum kjansin á Effstøðini.

Teir eru á veg niðan til Súna og tey. Foreldrini hjá Tróndi hava bygt sær eina borg langt uppi í Hoyvíkshaganum. „Kann eg ikki bara sova her hjá tær?“ spurdi Tróndur tað fyrsta víkuskiftið, teir høvdu verið í býnum, og síðan hevði tað bara verið soleiðis.

Klokkan er farin av midnátt, tá ið teir standa inni á vesinum

og gera seg klárar. Tróndur fær sær oyrringar í, og Súni smyr voks í hárið. Súni hyggur at Tróndi í speglinum. Hann ger sær ómak, kannar andlitð á sær úr øllum vinklum.

Mamman stendur í hurðini. „Nú, eru pyntidukurnar ikki lidnar her inni enn?“

„Hvatheldur tú?“ Tróndur snarar runt á gólvinum frammanfyri henni.

„Wauw. Brad Pitt!“ sigur mamman, „og Johnny Depp!“ leggur hon afturat og gevur Súna eitt lititð klemm.

„Ha, ha, gamlar rukkur!“ heldur Tróndur.

„Nú, nú!“ Mamman verður ikki liðug at fjasa uppi í teimum.

Súni hevur ikki hug at tosa við hana. Pápin hevur verið burtur í meira enn eina viku nú, og hon hevur aftur roynt at umborið seg við tí vanliga, at tey eru eitt sindur on and off. Súni veit ikki, hvat honum dámar betur, on ella off; *on* merkir eftir øllum at døma, at tey ganga og høgga eftir hvør øðrum undir sama taki og *off*, at pápin pillar av. Sama hvussu torført tað kann vera at tosa við pápan, so saknar Súni hann altíð, tá ið einir tveir dagar eru farnir.

Tá ið teir koma inn á Hvonu, rópar ein maður á teir frá einum borði.

„Og fanin, tit síggja út!“ sigur hann, tá ið teir nærkast.

Súni hevur upplivað reaktiónina so oftani fyrr, at hann geispar við tankan um, hvussu trivielt hetta prátið fer at verða. Maðurin hevur hug at bjóða teimum eina øl. Súni setist, ikki tí hann hevur hug, men tí at Tróndur presenterar viðkomandi sum pápabeiggja sín.

„Hugnaligt!“ sigur Súni og rættir honum hondina

„Harra Gud, tit lukta sum ein heil parfumfabrikk!“ letur í tí smáfeita, bleika manninum.

Hann reisist og fer yvir til barrina. Súni fær ikki tíð at fáa Trónd við uppá at flyta til eitt annað borð, fyrr enn pápabeiggin kemur aftur við ølinum.

„Takk!“ sigur Súni og fær sær ein lítlan smakk. Í veruleikanum dámar honum einki serligt øl, heldur í heila tilkið, at føroyingar drekka ov nógv. Fólk duga sær ikki hógv, men eru primitiv og ósiviliserað, tá ið tey fara í býn. Hann setist við krossløgnum ørnum og hyggur runt í hølinum. Her sita tey spjødð runt við borðini og royndu at tosa harðari enn tónleikurin, ið buldrar út úr hátalarunum.

„Kom nú!“ sigur pápabeiggin og tekur um herðarnar á teimum, „sig tað bara, eru tit av hinum slagnum ella hvussu?“

Súni hevur bara sitið og bíðað eftir spurninginum. Hann plagar bara at lata Trónd svara sítt: „Nei, for helviti!“ Men í kvøld fólur hann seg eitt sindur besettan og leggur aðra hondina á lærið á pápabeiggiannum og hyggur beint inn í eyguni á honum.

„For sátan!“ sigur pápabeiggin og reisist so knappliga, at borðið er um at koppa.

„Hvat hendir?“ spyr Tróndur, sum ikki hevur fingið nakað við og hyggur undrandi at pápabeiggiannum, ið stýrir beint inn á vesið.

Súni yppir øksl. „So varð friður av honum,“ hugsar hann og fær sær ein størri smakk av ølini. Hann fær hug at leyva út í tað primitiva og ósiviliseraða, um ikki annað so fyri at gloyma.

Súni er fyrstur at vakna morgunin eftir. Tróndur liggur á eini madrassu á gólvinum. Tá ið Súni letur eyguni upp, sær hann beint niður í andlitið á honum. „Tróndur, seinasta hálsa árið hevur alt verið Tróndur? Súni smilist at sær sjálvum, hann hevur gleitt seg at fara í skúla um morgnarnar, gleitt seg til víkuskiftini, emntá gleitt seg til tey kvøldini, teir hava arbeitt somu vakt á Effostøðini.

Løgið nokk er tankin ikki so ræðandi, hóast hann óivað átti at skúgvað hann so langt burtur frá sær sum gjørligt, í hvussu so er um hann ætlar sær at hava bara eitt nøkulunda lættlivað lív á hesum klettunum av einum landi.

Hann letur tankan spæla sær inni í bringuni, meðan hann hyggur at vartunum, hann kundi hugsað sær at kyst. Tróndur letur eyguni upp. Eitt bil tykist hann sveima millum dreyrum og tilvitsku.

„Góðan morgun,“ sigur hann so svøvlungur á málinum.

„Morgun,“ sigur Súni og vendir sær á bakið, gniðgiar sær í andlitinum við báðum hondum og renir tær upp í hárið.

Tróndur geispar hjartaliga.

„Eg veit, hvat tú hugsar!“ sigur hann.

„Hvat?“ Súni stivnar.

„Nú er tað fanin meg uppá tíðina!“

„Til hvat?“ spyr Súni og vendir sær hond upp undir kinn at hyggja at Tróndi, ið strekkir seg út.

„At vit finga okkum eitt sindur av FISU!“ Hann skrálar tað seinasta orðið og rættir annan armin upp við einum knýttum neva, meðan hann flennir upp á Súna.

Súni letur seg detta niður á bakið aftur. „Hvat annað hevði hann væntað? *Sjarmera og penetrera* sýnist at vera slagorðið hjá Tróndi? Súni risir uppgevandi við høvðinum, „og hvat er hansara eigna slagorð? *Lata vera og masturbera?* Yrkjari er hann, Gud hjálpi mær eisini blivin. ‘Súni, tann poetiski gjeikarini!’

„Kom nú!“ Tróndur royndir at hála dýnuna av honum, tá ið hann onki svarar.

„Ókey, ókey, tú hevur rætt!“ sigur hann og neyðheldur í dýnuna.

Fartelefonin hjá Súna ringir, og hann hoyrir strongdu røddina í pápanum.

„Gongst?“

„Fínt!“ svarar Súni, ið framvegis fylgir við uppkláringini á skíggjanum.

„Og mamma?“

Súni svarar ikki, hevur hug at biðja hann for helviti ringja til hana sjálvur, um hann vil vita, hvussu hon hevur tað!

„Nei, ætlaði bara at loddad dýpið ...“ royndir pápin í hinum endanum.

Súni kveitir aftur um seg, mammann, sum júst er komin frá arbeiði, stur við beinumum uppi undir sær, einum reyðvinsglasi í aðrari hondini og eini bók eftir Obama í hinari.

„Tú kanst jú altíð vóna!“ sigur Súni í einum speiskum tónalagi, tá ið hann hevur lisið heitið: „The Audacity of Hope.“ Mannan hyggur upp og skálar við reyðvinsglasinum.

Nú er tað pápin, ið tigur.

„Hon lesur Obama ...“ suffar Súni.

„Á ...“ grælur tað heldur uppgavandi í pápanum.

Súni royndir at fanga tráðin í CSI aftur, men fær ikki savnað seg um at lesa undirtekstirnar. Hann hoyrir heldur ikki, hvat tey siga, tí pápin er farin at tosa um, at hann helst kemur framvið í morgin eftir onkrum, sum hann manglar, og biður hann heilsa mammuni tað.

„Ja, ja, ja!“ sigur Súni, brýtur av og blakar argur telefonina frá sær.

„Hvat segði hann?“ kemur tað drálandi frá lenistólinum aftanfryi.

„Ring og spyr!“ Súni kókar, og Tróndur hyggur upp á hann við einum skeivum smli.

Eina løtu seinni hoyrir Súni, at Obama verður hildur á borðið, og at mammann reisist og fer inn í køkin.

„Tað mígur niður!“ Súni hevur hug at setast aftur. Hann stendur

við køksvindeygad og sær, hvussu ælini koma syftandi inn eftir Nólsoyarfniði.

„Ja, elskuligi pápi tín er jú rýmdur við bilinum, so her er eingin hjálp at heinta!“

Mammann liggur á knæ og vaskar innast í einum hornaskápi, sum hon hevur tømt út á gól. Og tað er ikki tað einasta, hon hevur tømt; Súni lyftir reyðvinsflaskuna uppfra.

„Forbannað móðið veður!“ royndir hann í einum eg-tími-ikk-tónalagi, tá ið Tróndur kemur inn í køkin.

„Ivæt, vit taka ein bil, ikki físa!“ Tá ið Tróndur vil í býin, er einki, sum kann steyða honum.

Sjálvsagt vil øll Havnin hava ein bil, so seinni leggja teir á dyr, tí Tróndur ikki hevur tol at biða 20 fucking minuttir. Teir hava ikki gingið meira enn 20-30 metrar, tá ið teir mugu inn undir eitt bilportur at kroka.

„Kom til hús, eg tíni ikki hetta her!“ Súni hoyrir væl, hvussu grenjurtur hann ljóðar. Tróndur sær út til at ætla sær at muta ímóti, men júst tá fer ein hurð upp, og ein genta kemur út við einum posa í hondini. Hon hevur ógvuliga sítt, svart hár og er í einum strammum, reyðum kjóla, sum er so stuttur, at reyvarbøllarnir koma undan, tá ið hon bukkar seg niður at leggja ein posa í rusklatið.

„Halló!“ sigur Tróndur og sleikir sær um varrnar.

Gentan verður so kløkk, at hon gevur eitt hvin frá sær. Hon vendir sær á og stendur eina løtu við aðrari hondini omanfryi eyguni og blunkar; so ber hon eyga við teir í myrkrinum.

„Íljoss, er tað tú, Súni?!“

Súni stendur púra býttur, men kennir so grannagentuna aftur.

„Hey ... Ásla!“ Hon hevur sanniliga staðið í vøkstri seinastu árin, leggur hann til merkis og kveitir eftir bróstunum á henni,

ið ikki hava nógv pláss í reyða kjólanum. Tróndur er so hugtíkin av teimum, at Súni má koyra undir hann.

„Tróndur!“ sigur hann og rættir hondina fram. Hann sleppir ikki aftur beinanvegin, og Súni blundar uppgjevandi.

„Hey!“ sigur Ásla og stendur so bara og hyggur upp á Trónd.

„Ásla?“ Ein reyðhærd genta kemur út í hurðina, og nú hoyrist tónleikur innan úr húsinum.

„Ná, her er veitsla í kvøld?“ spyr Tróndur, sleppir takinum á Áslu og hyggur áhugaður at gentuni í hurðini.

Súni veit, hvat nú fer at henda, tað er eins víst og amen í kirkjunni:

„Jjöss, eg eri óblíð, koma tit ikki inn?“ spyr Ásla ovurhugað.

Súni royntir at hyggja ávarandi at Tróndi, men har er sjálvandi eingin kjansur at fáa eygnasamband. Ásla halar kjólan tað evarska lífta pettið, tað ber til at hála hann niður um reyvarbøllarnar aftur, tá ið teir fara aftaná henni inn í húsíð.

Leygarkvøld er, og hann stendur í eini temaveitslu fyri tannárangar. Stovan, hann og Tróndur eru lendir í, er pyntað við bendlum og amerikanskum fløggunum. Genturnar eru allar í reyðum, og teir fáu dreingirnir, sum eru her, eru í hvítum skjúrtum og bláum kovboybuksum. Eini 10 fólk sita og hanga í stovuni, meðan nakrar gentur dansa eitt ella annað slag av klksaðum squaredance.

„Hey øll!“ rópar Ásla, „hetta eru Súni og Tróndur!“

Onkur sigur halló, meðan tey flestu ikki fáa við, hvat tað er, hon tosar um.

„Tað er bara at fáa sær!“ sigur hon og peikar yvir á eitt borð við kips- og bommskálum og einum ovurstórum glasbolla við onkrum flótandi bláum í.

„Hatta er sovorðið punsi, tú veit, High School tema,“ royntir hon at forklára.

„Eigur tú ikki eina øl?“ spyr Tróndur.

„Á jú,“ sigur hon, og Tróndur fer aftaná henni inn í køkin.

Reyðhærda gentan, sum var komin út í tún eftir Áslu, rættir hondina móti Súna.

„Rebekka,“ sigur hon

Súni tekur í hondina og royntir at kroysta eitt smil fram.

Tá ið Tróndur kemur aftur við eini øl í aðrari hondini og hinari um lendarnar á Áslu, hevur Súni fingið eitt pláss í sofunni og eitt glas av eiturlittu vætuni.

Duffy er farin at í holt við Mercy, og Tróndur og Ásla amast uppi í hvør øðrum á gólvinum – dansur, skal tað helst eittast fyri at vera.

Súni tømur glasið, hann situr við, tað smakkar av akvaviti. Hvi fanin fer hann ikki bara til hús? Tann reyðhærda, sum eftir øllum at døma sær tað sum sína uppgávu at taka sær av honum, fyllir honum upp í aftur glasið. Hann hyggur upp á hana, heldur, at tað er olkurt óranssakandi syrgið við henni; fær ikki avgjørt, um tað kanska er, at hon royntir at vera okkurt, hon ikki er, ella tí hon royntir at fjala út yvir tað, hon veruliga er. Hann hevur eyga fyri tilkum, kennir alt til tað innlæsta.

„Skál!“ heilsar hann henni og tømur enn eitt glas.

Tróndur hevur lagt hendurnar niður á illa fjaldu reyvarbøllarnar, og Súni eygleiðir, hvussu fingrarir ferðast í bylgjandi rørsli um upp og niður, upp og niður. Glasið verður fyllt aftur. Tey frígga, eru steðgað upp millum hini, sum aftur eru farin at dansa squaredance. Hann teskar henni okkurt í oyrað, og tey flyta seg móti hurðini. Í tí tey fara út, vendir Tróndur sær á, smillist til Súna og rættir hondina upp við einum knýttum neva aftanfyrri bakið á henni.

„Skál fyri tí,“ mutlar Súni.

Hvussu hann er komin út á vesið, er hann ikki rættiliga greiður

yvir, men hann fólir eina hond halda um ennið á sær, tá ið hann goysir alt tað bláa burtur úr sær aftur.

„So, nú fert tú at fáa tað betur,“ sigur ljósa røddin, ið óivað hoyrir til hondina.

„Takk,“ sigur hann og roynir at koma á fótur. Hann fær eyga á hana í speglinum, nær at síggja, at hon hyggur við samkenslu at honum, áðrenn hann aftur ofrar, hesaferð í vaskið.

Vamlíð fylgir honum allan vegin heim, hann fer bara, flýggjar. Ongantið hevur teinurin úr øðrum endanum á gøtuni í hin verrið so drúgvur. Hann má aftur og aftur steðga á, rena fingrarnar í hálslin og vóna. Men klíggjanin situr fóst í innvølunum og trýstir upp í barkan.

Hann liggur á knæ millum nakrar runnar, flennir, hóast hann hevur bestan hug at gráta og grulva allan vegin heim. Ella kanska kann hann bara leggja seg her, ja leggja seg og ongantið reisa seg aftur. Tað regnar enn, glopraregn, grimdarregn, lortaregn! Hann er á kroppi. Tvær hendur eru har at hjálpa honum, júst sum hann ætlaði sær niður á albogarnar. Í einum taki verður hann hálaður á fótur.

‘Sterk genta,’ hugsar Súni og væntar at síggja hina reyðhærðu enn einaferð. Í staðin sær hann inn í andlitið á Tróndi.

„Kom nú, kom!“ Hann tekur annan armin upp um herðarnar og fer dragsandi avstað við honum.

„Tróndur, tú ert ein deiligur drongur!“ Súni leggur høvdið inn ímóti honum.

„Ja, ja, gang nú bara!“ sigur Tróndur.

„Tróndur, tað er nakað, eg má fortelja tær!“ Súni hevur hug at fáa tað sagt, tað er nú ella ongantið.

„Halt kjaft Súni, tú vakir mammu tina!“

Teir eru kommir inn í gongina og fara stýrandi inn í kamarið.

Tróndur hálar tann váta jakkan av Súna og sleppir honum niður á songina.

„Tróndur, eg eri so forbannað góður við teg!“ sigur Súni og tekur um armarnar á honum.

„Tað er flnt!“ sigur Tróndur. „Legg teg nú og sov.“ Hann hálar skógvar, hosur og buksur av honum og leggur dýnuna oman á hann.

„Men Tróndur eg ...“ Tróndur lurtar ikki, hann er á veg út aftur. Súni eygleiðir hann. „Tróndur, alt er Tróndur.“

Tað melur fyri honum, og hann má leggja høvdið niður á koddan.

Tá ið Súni vaknar, er hann einsamallur í kamarinum. Tey eru harðmælt í køkinum, ein vavstur av tveimum røddum, ið ikki duga at finna somu takt. Hann kennir tað sum eina óendaliga svarran, baktónleikurin til allan hansara uppvøkstur.

Hann hálar dýnuna upp um oyruni og hyggur niður á bólið á gólvinum. ‘Hvar man hann vera?’ Hann fær tó ikki savnað seg um at hugsa um hetta leingi; klíggjanin er á honum, noyðir hann úr songini og inn á vesið. Í nakrar tímar hevur einki nakað at týða, hann heldur, at tað man vera soleiðis, tað kennist at vera deyðasjúkur, bara hugsa um at hóra undan, yvirлива.

Mamman tosar um at ringja eftir læknanum, og pápin kemur við øllum sínum heimaráðum móti hundasjúku. Súni letur tey bara tosa. Tá ið hann hevur spýð so ofta, at hálslurin kennist etsaður, og tað bankar í høvðinum, byrjar at batna. Tað er nærum ein lukkilig kensla av at kunna drekka eitt glas av kola og halda tí niðri. Bráðliga gerst hann svangur, og pápin loypur avstað eftir trimmum hálvum høsnaungum og kips. Tey sita við køksborðið, foreldrini, ið smilast hvørt upp á annað, kroppurin, ið takksamur tekur ímóti tí salta matinum; kanska er lívið ikki so galið kortini.

„Súni!“ Hann rópar í gonginni og stendur so har í køkshurðinni. „Hey, tit bæði!“ sigur hann og heilsar uppá foreldrin hjá Súna.

„Hvar hefur tú verið?“ Súni veit ikki, um hann í veruleikanum vil vita tað.

Tróndur flennir bara, fortelur, at hann hefur verið til ein familjudøgurða hjá onnu síni, og at hann nú hongur uppá eitt systkinabarn og vinmannin hjá honum, sum vil hava teir við á møti.

„Móti?“ sigur Súni og er um at seta eitt petti av hønarunga í hálsin.

„Ja, kom við, eg dugi ikki at siga nei, tú veist, tað er Jann, tað koyrir ikki so forbannað væl hjá honum.“

„Og tí skal eg við á møti?“ Súni hyggur vantrúgvín at honum; nær hefur møti nakrantíð verið hansara tung.

„Tak tað sum eitt antropologiskt upplivlsi!“ sigur Tróndur og tekur um herðarnar á honum. Súni angur, at hann hefur fortalt Tróndi, at hann ætlar sær at lesa antropologi. Hann hyggur uppá foreldrin fyri møguliga at fáa eitt sindur av stuðli, men tey síggja Gud hjálpi mæ út til at vera mest áhugað í hvør øðrum nú.

„Ókey meðni!“ sigur hann og fær sær tvey kips aftur, „men eg má til hús beint aftaná at gera skúlaing – stílar – livfrøði, minnist tú!“

„Sjálvandi, sjálvandi!“ vissar Tróndur hann um.

Teir sita lið um lið á einum samkomulofti, og Tróndur syngur, syngur so hjartaliga, sum meinar hann hvørt einasta orð. Súni situr og hugsar, hvør hann í veruleikanum er, hesin, ið hann onkuntíð kennir tað, sum hann ikki kann liva fyriuttan. Hvær ert tú Tróndur?

Sangurin tagnar, og ein maður fer upp á talarastólin. Her av svalanum siggja teir niður í skallan á honum. Hann talar um eina kvinnu, ið skuldi verða steinað til deyðis, at Jesus skrivaði okkurt

í sandin og bjargaði lvinum á henni. Súni kennir søguna aftur: Tann, sum er syndafriur, hann kasti fyrsta steinin, og eingin kastar, eingin! Soleiðis kennir hann seg viðhvørt, sum ein, ið fer at verða steinaður, ikki bókstaviga, men kortini er ræðslan har. „Hvat mundi Jesus skriva í sandin? Hvørji orð skulu til, fyri at menniskju ikki skula seta seg sum dómarrar yvir øðrum?“

„Hon sær gott út handan har, ha?“ Tróndur hefur lagt armin um herðarnar á honum, røddin kennist heit móti oyranum.

Súni fólir eina møði breiðast innan í sær. Gentan kemur við út í bilin, hon kennir onkursvegna sjaförin. Súni letur tey øll seta seg inn, hefur fest sær í eina sigarett. Hevur funnið ein hálvan pakka í jakkalummanum og hefur hug til ein guv, hóast hann er givin fyri tveimum mánaðum síðan. Hann sløkkir ikki út, men setir seg inn aftan, rullar rútín niður. Tróndur situr í miðjunni, og úti við hitt vindeygad situr gentan; hon er vøkur, dökk í holdinum, og Tróndur er longu farin í gongd, heldur eitt sindur ov leingi í hondini á henni, tá ið hann sigur, hvør hann er.

„Tróndur, hugsar Súni, ‘alt kann ikki longur vera Tróndur.’ Hann koyrir við teimum, blundar og fólir beinið á Tróndi móti sínum, armin móti armi hansara. Hann letur eyguni upp aftur og eygleiðir vangan á honum. So orkar hann ikki meira, hann vil út, rópar um, at bilurin skal steðga, steðga nú! Tey lata hann fara.

Kvøldið er svartur kuldi. Súni fer til gongu, hann hyggur út á havið, hugsar um strondina, at hann átti at farið oman har, átti at skrivað tey orð, sum skula til, skrivað tey í sandin og latið havið sokið tey í seg og skolað tey inn á hvørja einastu strond í øllum heiminum.